

[Elisabeth Bruun Olesen]

terslæb, og at man bør sætte ind med en adgang til betalt frihed til uddannelse, og det vil vi også gerne være med til. Vi kan ikke se, hvordan en gennemførelse af de principper, der ligger i dette beslutningsforslag, skulle stille sig hindrende i vejen for en generel betalt frihed til uddannelse for alle. Så jeg mener ikke, at vores forslag har noget som helst med en hund i et spil kegler at gøre, som fru Jytte Andersen sagde.

De konservative siger, at det er et forsøg på stemmefiskeri. Nej, det er et forsøg på at sikre, at de arbejdsløse kan bruge en arbejdsløshedssituation fornuftigt og uddanne sig, sådan som regeringen også siger den har intentioner om. Men debatten viser nu, at det, der i virkeligheden er intentionerne, er at smide de arbejdsløse, der ikke får arbejde efter et uddannelsesstilbud, ned på den lave sats, og at regeringens progressive ideer ender med et eksistensminimum.

Så siger venstre, at gennemførelsen af dette forslag ville betyde, at arbejdsløse stort set bare kan uddanne sig hele livet, og at man bare ville kunne melde sig ind i en fagforening og blive medlem af en A-kasse og så fortsætte med uddannelse resten af sit liv. Så vil jeg belære venstres ordfører om, at man ikke bare sådan kan komme ind i en arbejdsløhedskasse, sådan som reglerne er i dag i alle tilfælde. Der er visse regler, der skal være opfyldt, og forslaget i den form, det har her, retter sig mod dem, der er blevet medlem af en arbejdsløhedskasse og er blevet dagpengeberettigede – ikke andre. Derfor kan jeg ikke følge hr. Tørnæs' ord om, at det skulle være en forsikring, der nærmer sig en borgerløn.

Men konkluderende må jeg sige, at det nærmere er regeringen, der har en form for, hvad skal man kalde det, en progressiv holdning på overfladen, og vel især de radikale, som i dag siger, at man har valgt at prioritere de allersvageste, nemlig de langtidsarbejdsløse. Det synes jeg også er en smuk tanke, men så vil jeg godt spørge de radikale, hvorfor man ender med at smide de langtidsarbejdsløse via et uddannelsesstilbud, som ikke automatisk giver mulighed for et arbejde, ned på et eksistensminimum, for det er jo det, der er det primære.

Hr. Estrup sagde godt nok fra talerstolen den anden dag – vedrørende de bemærkninger, som arbejdsministeriet var kommet med

i sit eget lovforslag, om, at halvdelen af dem, der ville gå igennem en uddannelse, ville ende på en nedsat dagpengesats – at det kunne han da ikke tro på var rigtigt. Jeg ved ikke, hvorfor hr. Estrup ikke tror det, og det mangler vi stadig væk at få svar på.

Jeg vil gerne høre, hvad arbejdsministeren har at sige til mit forslag om, at vi ændrer teksten, sådan at man bevarer sit dagpenge-niveau, og at der ikke står arbejdsløshedsdagpenge.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Fru Elisabeth Bruun Olesen kan have noget ret i, at det ville se lidt bedre ud, hvis der stod uddannelsesydelse i stedet for arbejdsløshedsdagpenge, men det er nu ikke nok til, at jeg kan acceptere forslaget. Det, der er helt afgørende, er, at arbejdsløshedsforsikringssystemet er en forsikringsordning. Man forsikrer sig mod arbejdsløshed ved at melde sig ind i en A-kasse og ved at opfylde nogle betingelser. Det vil så sige, at hvis man bliver ledig, får man denne forsikringsydelse udbetalt under forudsætning af, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er rigtigt, at vi i sidste uge i folketinget behandlede regeringsforslaget om ændringer af arbejdstilbudsloven, hvor der nu også er mulighed for enten at gå i gang som iværksætter eller få en kompetencegivende uddannelse. Men mens de normale krav for at få arbejdsløshedsdagpenge er, at man har været medlem af en A-kasse i 1 år, og at man inden for de sidste 3 år har haft 26 ugers arbejde, så siger vi altså, at hvis man bliver ledig, får man dagpenge i 2-2½ år. Derefter får man et arbejdstilbud, og så er det først, efter, at man har gennemført et arbejdstilbud, at man har en mulighed for at gå i gang med en kompetencegivende uddannelse eller som iværksætter. Det er, fordi vi fra regeringens side har fundet det væsentligt at bryde med den onde cirkel, vi har haft med, at folk fik 2. arbejdstilbud, som ikke bragte dem i arbejde. Vi kunne ligesom se nogle perspektiver, hvor folk også ville kunne få 3. og 4. arbejdstilbud, uden at det bragte dem i arbejde igen, og det er det, der er baggrunden for ordningen.

Hvis man forestillede sig, at VS' forslag blev vedtaget, ville det indebære, at man på baggrund af 26 ugers arbejde inden for de